

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 186/2016
02.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Златибор Славић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра „Крагујевац“ из ..., чији је пуномоћник Горан Ивановић, адвокат из ..., ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 105/15 од 02.07.2015. године, у седници одржаној 02.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 105/15 од 02.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 698/14 од 25.07.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име јубиларне награде за 35 година рада код туженог плати 90.545,45 динара са законском затезном каматом од 01.01.2012. године па до исплате; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој плати законску затезну камату на име јубиларне награде за 35 година рада код туженог од 90.545,45 динара, почев од 30.01.2010. године до 31.12.2011. године; ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате у року од 15 дана од пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 105/15 од 02.07.2015. године преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 698/14 од 25.07.2014. године у ставовима првом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да јој на име јубиларне награде за 35 година радног стажа плати 90.545,45 динара са законском затезном каматом од 01.01.2012. године до исплате, те је обавезана тужиља да на име трошкова парничног поступка плати туженом 5.260,00 динара у року од 15 дана од пријема писаног отправка пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права.

Обзиром да је ревизија тужиле дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд није одлучивао о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код туженог, а 35 година радног стажа навршила је 24.12.2009. године. Општим колективним уговором који је био на снази у време када је тужила остварила 35 година рада код туженог било је уговорено да се Посебним колективним уговором код послодавца уређује и право запосленог на јубиларну награду. Општи акт туженог – Појединачни колективни уговор од 17.03.2008. године, престао је да се примењује 31.10.2008. године, а Посебан колективни уговор за здравствене установе ступио је на снагу 05.06.2010. године. У време када је тужила остварила 35 година рада код туженог, није постојао општи акт којим би запосленима код туженог било уређено право на јубиларну награду. Тужени није решењем одлучио о праву тужиле на јубиларну награду, а инструкцијом Републичког фонда за здравствено осигурање, Филијала у ... од 28.11.2011. године и допуном од 06.12.2011. године, била је регулисана исплата јубиларне награде запосленима у здравственим установама за 2009. и 2010. годину. У складу са овом инструкцијом исплата јубиларне награде запосленима, који су јубиларни број година рада стекли у 2009. и 2010. години, могла је да се изврши само на основу спискова запослених достављених Републичком фонду за здравствено осигурање најкасније до 31.12.2011. године. Тужила је била на списку запослених код туженог за исплату јубиларне награде за 35 година радног стажа од 90.545,45 динара, а тужени је Републичком фонду за здравствено осигурање списак запослених доставио 07.02.2012. године, односно по истеку одређеног рока.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев основан на основу члана 120. став 1. тачка 1. Закона о раду и чињенице да је тужени саставио списак запослених који су у 2009. години стекли право на јубиларну награду на коме се налази и тужила са одређеним припадајућим износом јубиларне награде, па како је тужени задоцнио са достављањем спискова надлежном Фонду у обавези је да ову награду исплати тужили.

Другостепени суд је оценио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, обзиром да у време када је тужила остварила 35 година рада код туженог није постојао општи

акт – Посебни колективни уговор послодавца, којим би запосленом код туженог било уређено право на јубиларну награду, због чега је тужбени захтев одбио.

Закон о раду у члану 120. тачка 1. прописује да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да је захтев тужиље за исплату јубиларне награде у конкретном случају неоснован. Закон даје могућност, али не установљава обавезу послодавца да утврди право запосленог на исплату јубиларне награде, што значи да је реч о праву које послодавац може али не мора да призна запосленом. Право на јубиларну награду не остварује се аутоматски самим навршавањем потребног броја година радног стажа запосленог, већ мора да постоји општи акт или уговор о раду којим је прописано ово право запосленог. Општим колективним уговором који је био на снази у време када је тужилца остварила 35 година рада код туженог („Сл. гласник РС“, број 50/2008...8/2009), у члану 36. било је уговорено да се Посебним колективним уговором код послодавца уређује право запосленог на јубиларну награду. Појединачни колективни уговор туженог од 17.03.2008. године престао је да се примењује 31.10.2008. године, а Посебан колективни уговор за здравствене установе објављен је у „Службеном гласнику РС“ број 36/10 од 28.05.2010. године и ступио на снагу 05.06.2010. године, тако да у време када је тужилца остварила 35 година рада код туженог није постојао општи акт којим је било уређено право на јубиларну награду. Уговором о раду тужилци такође није утврђено то право, нити је тужени решењем одлучио о праву тужиље на јубиларну награду, а списак запослених састављен на основу инструкција Републичког фонда за здравствено осигурање не може да буде основ за стицање права на исплату јубиларне награде.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић